

1.5 Cesty

Boletice

Sice si nevzpomínám, ale vím, že jsem byl (aspoň) jednou s rodiči, či jen s maminkou, u babička v Boleticích. Vypráví se, že se mi moc líbilo u babičky na balkóně. Jednou jsem tam prý strávil delší chvíli a vypadalo to, jaký jsem tam hodný. Byly tam srovnány květináče (předpokládám, že takové ty obyčejné jimž se též říkávalo "kořenáče") a já jsem je postupně naházel z balkónu dolů.

Babička s tetou Naďou se do Boletic přestěhovaly z Tábora po válce, do vily po odsunutých Němcích. Nebydlely tam dlouho, ještě před rokem 1950 se přestěhovaly do většího města v oné oblasti - do Litoměřic.

Boletice se později staly součástí Děčína, dnes jsou už zas samostatné. Když jsem tam asi po 55 letech zavítal, prošel jsem se i vilovou částí, avšak nic, co by odpovídalo nějakému hluboce uloženému vzoru ve mí paměti, jsem tam nenašel.

Litoměřice

Vzpomínám si, jak jsme jednou byli na návštěvě v Litoměřicích, v Tolstého ul. č. 1, kde bydlela babička s tetou Naďou, a v postýlce byl malý Honza. V té době jsem asi ani nevěděl, že k děťátku patří i tatínek. A i později, když už jsem rozum bral a nějaké ty základní biologické znalosti měl, mi dlouho otázka po tom, kdo je Honzovým tatínkem, zůstávala bez odpovědi.

Honza se narodil v září 1949, pamatuji ho hodně malého v postýlce, a tak tato asi první návštěva v Litoměřicích zřejmě proběhla ještě před mým nástupem do první třídy v září 1950.

Valašské Meziříčí

Dvě letní cesty s tatínkem do Valašského Meziříčí nejsem s to spolehlivě datovat. Vzpomínám si, že jsme chodívali se koupat k Bečvě; ve vodě jsem býval jen na mělčině, zatímco

tatínek mě vždy chvíli nechal na břehu samotného - tak, aby na mne dobře viděl - a šel si zaplavat. Dodatečně tuším, že tam bylo vody jen tolik, aby se jakž takž plavat dalo (a aby tam předškolák nechodil), nicméně označení hloubka moc nesesedlo. Chodívali jsme k Horní (Vsetínské) Bečvě a koupávali jsme se blízko železničního mostu, po němž vedla trať na Kojetín - most s vlaky mě přirozeně zajímal.

Babička bydlela ve vile s dvěma vchody. Na poměrně velké zahradě jse, si měl hrávat s dcerou nájemníků, bydlících v přízemí, s Evou Zmeškalovou. Hrát si s "holkou" jsem považoval za ponižující, a ta Eva se mi zvláště nelíbila. Její otec byl učitel či snad dokonce ředitel školy. V bytě měli Zmeškalovi krucifix, a jak jsem se později dověděl, byli velkými lidovci. Eva je snad přes nějaký sňatek spřízněna s významným moravským anglistou prof. Jařabem.

Rezek

Pobyt v krkonošském hotelu Rezek jsme absolvovali r. 1949, tedy s dvouletým Jardou. Vzpomínám si, že malé procházky do okolí - možná že jen s maminkou a Jardou v kočárku - jsem měl rád, avšak pokusů rodičů o delší výlety, asi např. na Dvoračky, jsem se dost děsil A vůbec nevím, co dělali s jardou. Připouštím i to, že on byl s maminkou v hotelu a okolí a já jsem musel sloužit tatínkovým rozmarům. Ještěže ten negativní vztah k výletování se časem vyvinul v pravý opak!

Pokud vím z pozdějšího vyprávění, pobyt na Rezku nám zařídil pan farář Balcar. Připouštím, že tatínek tam byl jen část doby a část pracoval v Praze.

Zoologická zahrada

Z kratších výletů si vzpomínám na návštěvy zoologické zahrady. Víím, částečně snad ze vzpomínek, avšak asi více z

vyprávění, že mě tam nejvíce zaujaly hydranty či pumpy. Zvířata celkem vedle nich neměla u mne šanci.

Do ZOO se tehdy chodívalo pěšky z Pelc-Tyrolky, popř. z Letné přes Stromovku. Autobus z Pelc-Tyrolky tam možná už tehdy jezdil, ale lístek pro dospělého na tramvaj bez použití autobusu stál 2,50 Kč, kdežto s autobusem 3,00 Kč. A kromě toho normální bylo kratší úseky (a mezi ně 2,5 km mezi ZOO a Pelc-Tyrolkou patří) chodit pěšky. A tak mi utkvěla v hlavě vzpomínka, jak jsem tam byl jednou s tetou Bohunkou a jejím přítelem a jak jsem poslední metry před tramvajovou smyčkou na Pelc-Tyrolce trávil na jeho ramenou.

Prosinec 2011